

Delicate Balance

Door Jennifer Smit

De tentoonstelling 'Kara Dòrná' van Vincent Jong Tjien Fa in Gallery Alma Blou werd zaterdagavond geopend door Felix de Rooy.

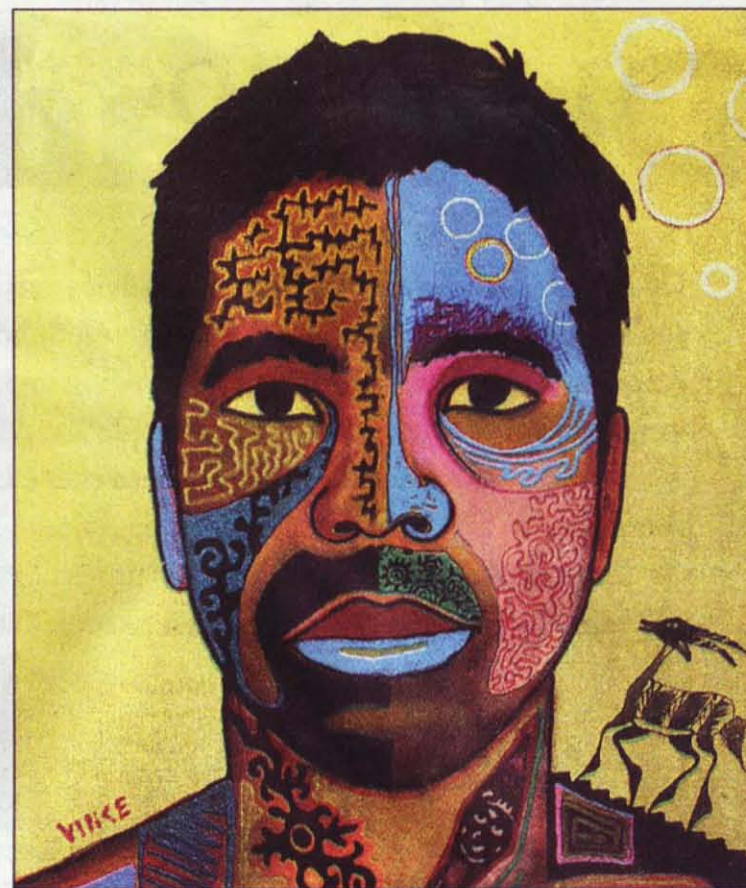
Dat was genieten. De Rooy hield een prachtig betoog over Vincent, die zowel kunstenaar als arts is. In Vincent komen beide vormen van de sjamaan samen: de arts als sjamaan voor heling en de kunstenaar als sjamaan van de schepping. „Met hem keren wij terug naar de bron: onze oertijd toen de sjamaan zowel kunstenaar als genezer was”, aldus De Rooy. Het openingswoord is ongetwijfeld een uitstekende inleiding op de tentoongestelde schilderijen van Vincent Jong Tjien Fa, kunstenaarsnaam 'Vince'. Ik zou ervoor willen pleiten dat openingswoorden van dit kaliber ook na de opening zelf beschikbaar zijn voor het geïnteresseerde kijkerspubliek. Het biedt een uitstekende 'kapstok' om je verder te verdiepen in de tentoonstelling. 'Kara Dòrná' betekent versierd gezicht. En daar gaat het in deze expositie om en over. Het is een oergege-

ven dat in de mens geworteld is. Vince omarmt dit in deze tweede expositie die hij op Curaçao heeft. De eerste was in 2003, ook bij Gallery Alma Blou. Vince is autodidact en schildert vanaf dat hij een kind was. Aan het begin van de jaren negentig volgde hij enkele schilderscursussen. Sindsdien is zijn carrière als kunstenaar in een stroomversnelling geraakt. Vince werkt tevens als huisarts in Amsterdam. Hij werd in Suriname geboren en is de zoon van een Chinese vader en een moeder van Sint Maarten. Daar en op Curaçao ging hij naar school en studeerde in Nederland medicijnen. De schilderijen zijn buitengewoon kleurrijke en expressieve statements. Je kijkt naar gezichten en lichamen die met allerlei patronen en motieven zijn beschilderd.

Soms blijft het louter een op de huid aangebrachte versiering. Maar heel vaak smelt deze versiering samen met de huid en wordt daar integraal deel van. En af en toe inclusief de omgeving. Er ontstaat dan een nieuw soort werkelijkheid die de kijker zal intrigeren. De

vervlechting van mens, versiering en omgeving vindt plaats in een kleuren- en vormenspel dat heel beweeglijk, verrassend en onverwacht is. Deze symbiose is in het schilderij 'Ernesto nr. 4' buitengewoon geslaagd en is zonder enige twijfel een van de beste werken van de expositie. De versiering bestaat uit allerlei verschillende patronen en motiefjes, abstract en figuratief. We ontdekken een zonnetje, een beestje tezamen met zelf verzonnen en bekende geometrische vormpjes, vervat in blokjes en golfjes. In de schilderijen 'THO' en 'MNL' is de versiering heel anders van aard. De gezichten worden als het ware één met een open hangend gordijn bestaande uit een reeks van verticale, streperige lijnen. Deze werken hebben iets mysterieus. Het mysterie stijgt tot grote hoogte in het zelfportret 'VJT'. Het gezicht van de kunstenaar zelf verdwijnt bijna geheel achter het strakke gordijn van verticale lijnen.

De schilderijen van Vince zou je kunnen beschouwen als een 'delicate balance' tussen het innerlijk en het uiterlijk van de

'De vervlechting van mens, versiering en omgeving vindt plaats in een kleuren- en vormenspel dat heel beweeglijk, verrassend en onverwacht is.'

mens, tussen binnen en buiten, tussen het vergankelijke en het eeuwige. De zoektocht naar de boeiende en eeuwenoude wisselwerking tussen die twee is de essentie van zijn werk.

Kara Dòrná
Tentoonstelling Vincent Jong
Tjien Fa
Gallery Alma Blou
Landhuis Habaai
Tot 5 december 2009